122. ԷԼ ԻՓԸՑՐԱԾ ԿՈՒՐԿԸՔԱՐԵՐԸ ԿԱՐԵԼ ՉԸՔ ԿԸԼԽԸՏԱԿԵՍ ՏԻՆԻՔՑ

Մին կնեգյ սիրա̈կան ա ինո̈ւմ պըհելիս։ Մին օր էտ կնեգյը խոզին կըլո̈խը կուրկուտ ա քըցո̈ւմ, օզում ա Թաքում սիրըկանըեն հեռե պահե։ Էտ օրը դիրո̈կրո̈ւգյո̈ւն վախտը մին ղարիբ մարթ ա կյամ էտ կնգանը մարթին հըրցընում, թա ինձ ղոնաղ չը՞ք յոր օնըել։ Մարթն օզում ա պահե, կնեգյը Թողում չի։ Մարթը կնգանը խաթիրը քըթենո̈ւմ ա, էտ ո̈իրո̈ւգյո̈ւնը տրան ղոնաղ ըն պահում։

Էքյսը վըեր լոխ եր ըն կենում շուրըրնեն կյենում, իրըսնըեն լուվանում, կնեգյն օզում ա մարթին նան ղոնաղեն տանան տո̈ւս անե, հանցու վըեր ղզղանը կուրկուտավը կյեղե։ Մարթը վըեր եր ա կենում, թա ա՛ կնեգյ սոված ըմ, մին պեն պեր օտըենքյ, կնեգյը թա հա̈լա̈ քյինկա̈ ժամ, եք, եռնան...

Մարթը վըեր քյինա̈մ ա ժամ, կնեգյը կուրկուտքարերը նի յա տամ ղզղանը, վըեր խփի։ Ղոնաղը թա՝ էտ խուլխո̈ւլո̈ւտ կուրկուքարերը ղզղանն ըս նի տամ հինչ ա՞նըես։ Էտ կնեգյը թա՝ նի յըմ տամ կըծցընըեմ, հանցու վըեր ո̈իրո̈ւգյո̈ւ կըլխըտակըեա տինիմ...

Ղոնաղն էտ խոսկը վըեր ըսկանում ա; եր ա կենում տանան փախնում։ Կնեգյը յոր ա օնում կուրկուտը ղզղանավը կյեղում։ Մարթը կյամ ա, թա հո՞ր ա ղոնաղը։ Կնեգյը թա՝ պա ո̈իրո̈-

գյո՜նը վըեր ասում ըմ պահումըել, հոր ը՞ս ասում, հաս մինհենգյ կուրկուտըեն ղըղանը եր ա կալալ, փախալ։ Մարթը թա՝ մին կուտուր հաց տո, վաղ տամ հըսնըեմ, ընհա՜ մին խըեգյ էլ ես օ-տըեմ...

Մարթը հենց վըեր տանան տո՛ւս ա կյամ, կնեգյը սիրականը պիրում ա տուն։

Էտ մարթը վըեր շատ վաղ տալավ քյինա՜մ ա, ղոնաղը հըըղ-ցանա ուրվամ ա։ Տա ծեն ա տամ, հացն էլ կըլխըյեր պիցըրցը-նում, թա վըեննը կաց ընհա՜ մին թիքյա՜ էլ ես թաթախ անըեմ, օ-տըեմ։ Ղոնաղն էլ թա՝ յիտացալ ըս, էլ իփըցրած կուրկըքարեըը կարել չըք կըլխըտակես տինիքյ։